

NARRATIVA

A ánfora (Daniel González Vázquez)
Uppercut (Virxilio Rodríguez Vázquez)
Un paseo a caballo (Moisés García González)

POESÍA

Gallaecia (Daniel Landesa Porras)
O tempo máis turbado (Pilar Fernández Iglesias)
Unidade de coidados intensivos (Miguel Martínez López)
O vento e a lúa (Lucía Novás)

TEATRO

Perante o espello (Iván Fernández Diéguez)
A vida é... teatro (Daniel Landesa Porras)
Retrato dunha parroquia (Gonzalo Iglesias Iglesias)

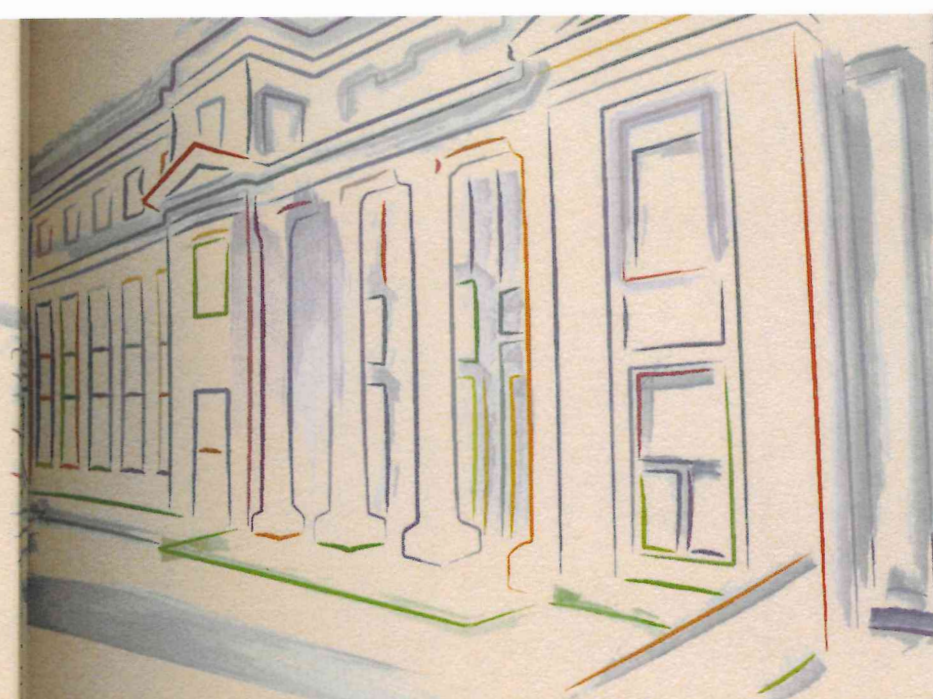
CONSELLERÍA DE EDUCACIÓN
E ORDENACIÓN UNIVERSITARIA
Dirección Xeral de Política Lingüística

Subvencionado pola Xunta de Galicia,
Consellería de Educación e Ordenación Universitaria.
Dirección Xeral de Política Lingüística.

UNIVERSIDADE
DE VIGO

EDICIÓNS XERAIS DE GALICIA

Premio 2001
de relato, poesía e teatro
da Universidade de Vigo

XERAIS

Premio 2001 de relato, poesía e teatro da Universidade de Vigo

Deseño da cuberta: Miguel Vigo
Maquetación: Antón Doiro

© Universidade de Vigo, 2001
© Edicións Xerais de Galicia, S.A., 2001
Dr. Marañón, 12. 36211 Vigo
xerais@xerais.es
ISBN: 84-8302-662-7
Depósito Legal: VG. 643-2001
Printed in Spain
Impreso en Gráficas Numen
Velázquez Moreno, 16
36201 Vigo

*Reservados todos los derechos. O contido desta obra está protexido pola Lei,
que prohibe a reprodución, plaxio, distribución ou comunicación pública,
en todo ou en parte, dunha obra literaria, artística ou científica,
ou a súa transformación, interpretación ou execución artística fixada
en calquera tipo de soporte ou comunicada a través de calquera
medio, sen a preceptiva autorización.*

UNIVERSIDADE
DE VIGO

XERAIS

LIMIAR

A Universidade de Vigo segue a insistir no labor de darlle pulo á lingua galega. A continuación dos premios que anualmente a Universidade convoca, e que este ano chega á quinta edición, tanto na creación (poesía, relato curto e teatro) coma na traducción, supón un esforzo de consolidación dunha actividade de prestixio para a lingua e cultura galegas. Que esta convocatoria constitúa xa un referente anual no seo da institución universitaria, que participe alumnado, profesorado e persoal de administración e servicios dos tres campus, e que a cantidade e calidade dos orixinais siga a aumentar ano tras ano, son feitos que dan testemuño do que acabamos de afirmar.

Pero a implicación da Universidade nos obxectivos de promoción e divulgación da lingua e da cultura de Galicia vai máis alá. Neste empeño enmárcase a creación da Área de Normalización Lingüística, dependente da Secretaría Xeral.

A colaboración coa Dirección Xeral de Política Lingüística da Xunta de Galicia, a través do convenio que anualmente se asina entre a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria e a Universidade de Vigo, continúa a ser un obxectivo prioritario que seguirá ofrecendo froitos positivos para a Universidade e para a sociedade galega.

A comunidade universitaria foi este ano especialmente sensible ó recoñecemento dos persoeiros da cultura galega que tiveron no 2001 unha efeméride específica, en particular D. Eladio Rodríguez e D. Antón Risco.

O labor de Eladio Rodríguez, o persoeiro ó que se lle dedicou neste ano a celebración das letras galegas, nado na parroquia de San Clodio do Concello de Leiro (Ourense) en 1984 e finado na Coruña en 1949, constitúe para todos nós un exemplo e un referente incuestionable de cómo facer país dende o traballo diario, con rigorosidade, constancia e seriedade, pero, as máis das veces, dende o anonimato.

Isto non impediu que despregase, dende a cidade da Coruña, onde residiu a maior parte da súa vida, unha intensa actividade xornalística e política, vinculado ós movementos rexionalistas, galeguistas e culturalistas da época. Alí tamén participou, como socio numerario fundador, na constitución da Real Academia Galega (no ano 1906), da cal chegaría a ser posteriormente secretario e presidente.

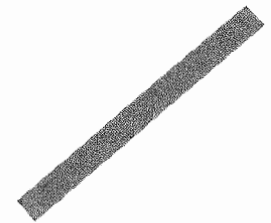
Ademais da actividade xornalística e político-cultural, Eladio Rodríguez foi un recoñecido poeta, gañador de diferentes premios ó longo da súa vida, e foi un dos impulsores da lexicografía da lingua galega.

Eladio Rodríguez foi testemuña do tránsito, difícil e abrupto, que Galicia percorreu dende o século XIX ó XX. El recolleu os cambios que se estaban a producir na sociedade galega e contemplou con certo estupor cómo mudaba a faciana de todo un pobo. Nestes tempos de cambios e de transformacións socioculturais, económicas e políticas dunha magnitude que aínda non somos quen de examinar en toda a súa dimensión, o labor de D. Eladio, calado pero ó tempo comprometido coas iniciativas socioculturais do seu contorno e do seu momento histórico, non pode ser menos ca un exemplo para tódolos membros da comunidade universitaria e da sociedade galega en xeral.

A Universidade de Vigo tamén homenaxeou neste ano a D. Antón Risco. Nado en Ourense no ano 1926 e falecido en Vigo en 1998, ensinou en universidades de medio mundo, principalmente en Francia, USA e Canadá. Na Université Laval de Quebec foi onde se estableceu máis tempo. Impartiu cursos de licenciatura e de doutoramento nas tres universidades galegas. Á Universidade de Vigo chegou no ano 1996 para impartir un curso de doutoramento de Filoloxía Hispánica e unha materia optativa na licenciatura de Traducción e Interpretación sobre traducción literaria. O labor de D. Antón Risco foi amplamente recoñecido no campo da crítica literaria internacional principalmente polos seus traballos sobre literatura fantástica. A literatura galega en particular ofreceulle a Antón Risco unha cantidade importante de exemplos de relatos e narracións do xénero fantástico en autores tan dispares como Vicente Risco, Ramón Otero Pedrayo, Castelao, Rafael Dieste ou o mesmo Cunqueiro, por citar só algúns poucos exemplos ben sobranceiros.

Unha vez máis, comprácame recomendar a lectura das obras presentes neste volume e agardo que en próximas convocatorias non diminúa o número de exemplares que opten a concurso para seguir a enriquecer as letras galegas.

Domingo Docampo Amoedo
Rector da Universidade de Vigo
Vigo, 22 de outubro de 2001

UPPERCUT

Virxilio Rodríguez Vázquez

1º Accésit de Relato Curto

1º Round

—¿Non dis nada?

—Cando conduzo vou concentrado na estrada, ¿sabes?, non podo facer dúas cousas á vez.

—Ah.

¿Quen era a rapaza que preguntaba? E o outro, ¿quen era o outro? ¿Son eu? ¿Fun eu? E ti, ¿quen es ti?

Aquela conversa puxo voz á imaxe acesa na miña mente mentres agardaba no recuncho a chamada da campaña á realidade. Na sucesión de fotogramas deteriorados polo tempo eu conducía un coche, íamos xirando, trazaba unha curva pechada, entón escoitaba a pregunta: ¿Non dis nada? Miraba de esguello cara a dereita onde estaba ela. Unha rapaza de cabelo curto, negro, e pel branca igual que unha folla agardando ser escrita, pero eran os seus ollos, sobre todo os seus ollos os que lembro con nitidez obsesiva na confusión do cadro. ¿Non dis nada? Enmarcado o seu rostro polo ventano do coche, a cada instante trocaba un fondo pintado por árbores verdes sobre un valado linealmente gris, casas suspendidas nun cine inerte e un mar azul con montañas lonxanas remontando o escenario. Sol de verán. Esta fotografía perdida converteuse logo nun cadrado da raiola debuxada pola miña memoria no chan e o fío do pensamento levoume fóra da pintura,

como querendo tomar impulso. Vinme a min mesmo colle-la pedriña que ficaba xunto ás botas marróns. Erguinme lanzándoa ó mesmo tempo ó espacio. Tiven medo. Caeu nunha casiña: a 10 mais pasou á 9 e logo á 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1... e na vertixe os meus ollos vixionaron milleiros de imaxes doutro tempo: Unha man, unha oportunidade, agora ou nunca, bágoas, cadelas, un bico sobre unha mesa de billar, cadernos cheos de verbas, postais, chamadas das 23:30, esperas, corpos suorosos loitando en penumbra, coches a 160, unha cidade de cheiro clorhídrico, discusións políticas, quérote, diglosia, tempo pasando, noites eternas, trens que van, volven e van, unha ponte repetida, siluetas a contraluz, o Che, Hospital Xeral, unha labazada, distancia, perderme, amarte, dor de xeonllos, depresión, distancia, xa non hai voz, nin explicacións, nin saloucos, derradeira defensa, silencio...

Mentres durou o bombardeo, ela, aquela rapaza, sempre estaba alí, en todas e cada unha das secuencias, dos segundos, dos suspiros, dos asaltos. Finalmente, a pedriña rolou para deterse aquí, no último cuadrilátero.

2º Round

Suor. Unha calor abafante enchía aquel inmenso espacio. Non vía nada. Os meus ollos permanecían pechos e na interna cor negra apertábaos para que xurdisen dos meus adentros unhas estreliñas brancas a pasar cara ningures. As mans con cheiro a xel antiinflamatorio percorrían áxiles o meu pescozo. Voces agolpadas do redor formando liñas verbais inintelixibles. Ruídos silenciosos. Unha profunda aspiración inflou naquela bocallada os meus pulmóns. Fol de aire viciado. Dei cun tabaco rubio preto de min. Non souben nunca porque eu sempre era quen de distinguir aquel bafo tan común e anónimo

dentro da bóla azulada que difuminada voaba sobre nós. Un perfume a herba alquitranada, un pito rubio a se consumir era o que a miña voz interior clasificou. Entón un ritmo lonxano cubriu todo. ¡Veña, veña, veña! Sonaron as alarmas. O tic-tac acelerouse. Motores acesos. Tila con menta verde e xeo. Nunca tremera. Sangue bombeando. Golpes secos. Presión. Arterias ilimitadamente flexibles. Taquicardia galopante que esmaga, succiona, arrastra. Tranquilidade: Bebiches un zume de laranxa fresco e doce, cheo de polpa vitaminada nunha praia do océano pacífico hai tres minutos. Tensión. Dique cerebral. Fervenza. Remate de canto comeza. ¿Nervioso? Non pasa nada. Todo ha ir ben. Xa se foi. Ela non fica aquí. Non a mires. Deixa a súa imaxe. Concentración. ¿Medo? Afasta o nome dos teus mudos beizos. Ruxe a realidade. Suor. Ruído. Voz. Abafante calor. Segundo. Reloxo. Golpe frío. Dor. Xente achegándose. ¡Veña, veña, veña! Tes que te erguer. Non lembrar. Mente en branco. Alimaña escenográfica. Dispara. Ataca. Ruptura. Entrega. Recordo. Saúdo. Remata. O ritmo constante ameaza por reafirmar aquilo que quero non querer porque tanto quero e de súpeto...

¡TIN!

Abro os ollos, miro cara abaixo tentando move-los dedos enfaixados nas luvas vermellas. O adestrador diante de min sacode contra unha parede inventada a toalliña para me refrescar. Apártase. No currunchito do cuadrilátero fica o meu rival. Frío, serio, calado. Impacto no seu iris negro. Mirámonos. Silencio. De socato cruza na nosa diagonal visión unha rapaza cun cartel entre as mans. Leo: 1º Round. Lucas. Bucinas estridentes. Pasado. Chamadas. Memoria. Cores. Antigas illas. Soños. Adestramento. Horas. Respiración. Auga. Tempo, tempo arrebatador. Recordos. Todo remata, todo comeza.

3° Round

Os nosos corpos uníronse formando un só tempo. Caían as raiolas de luz agoniantes sobre o teu torso, entón era cando eu tentaba atrapalas para sempre con bicos suaves, incesantes, tetrasilábicos, coma se ti foses o meu engano e eu o cazador agardando aquel instante, mais remataban por fuxir irremediabilmente. Quedaba enganchado logo, no último bico ós teus beizos, escoitando: Avesporiña... cazador cazado. Empurrábasme para ir rodando na caída da praia sen máis fronteira que a espuma branca rompendo contra nós. Frío. Enredábamosen nun xogo febril de saloucos entrecortados, cheo de versos onomatopeicos, infindas miradas que han ficar comigo para sempre. Ós poucos xa nos converteramos en toupeiras esculcando no máis fondo do outro. Os teus dedos collían o meu rostro, acariñábanme moi lentamente, ficabas así, queda, non sei canto, sen pronunciar unha soa verba, sen un aceno, sen unha bágoa, sen tan sequera silencio. Eran uns ollos acastañados, segredos, unha pel branca, líquida, cabelo negro, como os soños sen título.

—Abrázame. Non fales, non digas nada. Tan só abrázame... Forte, máis forte, aínda máis forte.

Vaciábame en toda ela sen pensalo, e abrazábaa con forza, con toda a forza, igual que o náufrago a unha madeira na borda antes do naufraxio.

Pero a realidade...

Volvíamos á area namentres a area volvía a nós, xunguándonos, confundíndose con cada unha das nosas células, ligando as nosas almas... foi cando olvidando o futuro ti dixeches: «Quérote para sempre».

Os nosos corpos uníronse formando un só tempo. Caían as raiolas de luz agoniantes sobre o teu torso... o solpor tinguía de vermello as miñas mans espidas e o

zume de laranxa camuflado polo fondo do cadro afogaba a tristura do reloxo presente.

Quen me dera ser cego.

¡TIN!

4° Round

En pé. Situámonos un fronte ó outro. Detivémonos. Inspiración. O home de raias irrompe no espectante silencio anterior á loita cun seco adiante e de súpeto...

Véxome bailando de xeito incesante, xirando no senso da agulla dalgún compás esquecido, sumido na máis profunda das concentracións. Por riba da miña barreira de antebrazos golpea o senso neuronal nas pupilas próximas do contrario. Sinto nada. Sigo inerte o seu movemento sen me decatar. Unha corda imaxinaria sacode o chan obrigando a erguer nun rítmico 6/8 os meus pés. Xogo de nenos. Muda o rumbo novamente, eu tento non seguilo, mante-la distancia. Deixarlle só o terreo suficiente pero á vez non perde-lo contacto da súa ollada, aquela ollada de quenlla traizoeira.

Pensamento. Quizais todo é un instintivo mecanismo de supervivencia que fai inútil calquera adestramento. Cheiras o perigo pero ficas alí, sabedor do que vai suceder.

Un foco céntrase na miña caluga, síntoo. O círculo vaise estreitando a cada paso. Cuadrilátero. Non debes deterte. Non hai ninguén, só ti e mais eu. Semella unha estatua de bronce antigo con vida propia. Alén del todo é claramente escuro, sen fendas que poidan proporcionar unha resposta. Temón perdido. Roda de dentes suorosos. Cordas de area atándonos. A espera é esgotadamente tensa, xa non aturo máis, dígame: ¡Agora!

Sobe o ritmo. Acelero. Comeza a axiliza-los seus movementos. Estou presto. Non me atrevo. Remata.

Apunta. Estoupa a anguria. Ergue o teu cóbado. Encañona. Flexiona os xeonllos. Tensa o marcado abdome. Auga caendo. Ruxe, ruxe toda a escuridade cega. Adiántate. Faino. Non agardes. Acciónate. Decídete. Sen medo, un paso cara a el, crávalle a mirada, inspira, concentra as túas forzas e despois...

¡TIN!

5º Round

A noite era a nosa aliada. Deixabámonos levar na escuridade atemporal guiados polas liñas brancas discontinuas dun asfalto anónimo, sen facernos preguntas, escoitando as enumeracións inesgotables dun cantautor solitario, mirando aqueles coches, as rúas, os sons mudos de ambulancias kamikazes, as botellas transparentes xunto ó caldeiro verde do lixo, os semáforos vermellos; mirando os cadrados luminosos invasores de cada edificio, os paneis con sinais, cruces, glorietas, os pasos de peóns abandonados. Os últimos amigos de madrugada, os portais orfos, os colexios inútiles polas horas, as árbores urbanícolas competindo polo osíxeno de media noite; mirando as paradas de autobuses agardando ó nocturno, as prostitutas esquecidas pola vida, quizais o derradeiro suicida; mirando as escaleiras, as calellas, as encostas, galerías, cafés fechados, voces apagadas, néboa gris, cheiros a pan doce, urxencias expectantes, grandes almacéns, homes varrendo milleiros de metros cadrados, auga regando cemento, concello, faros acesos, unha lúa, parques emboscados, comerciantes fóra de tempo, mar atraente de almas, rañaceos inventados, praias apropiadas por parellas insubmisas, brazos de ferro, eternas avenidas, hoteis, estacións de tren, autoestradas, muros, silencios, silencios, silencios... mirando mirándonos.

O coche detíñase finalmente na rúa Bolivia. Sacaba o contacto e todo ficaba en silencio. Díciásme:

—Fálame da parte de atrás.

Eu comezaba:

—Os homes varrendo, os camións chegando ós grandes almacéns, as paradas agardando, o derradeiro café... Todo o que vemos e aquilo que ningún ve, todo ten unha parte de atrás.

—Oliva.

Díciásme ó oído.

Logo bicábasme paseniñamente e a parte de atrás chamaba por nós de forma irrenunciable ata o mencer doutra noite máis...

¡TIN!

6º Round

«Prudencia»

O adestrador lembroume no descanso intermedio a verba clave. Non ser o primeiro en atacar, manterse expectante, atento ó que sucede, vivo, mais sen compromete-lo golpe inicial.

Así fora a miña educación para o combate e daquela forma, na total disciplina, medrei sen outra resposta que o acatamento dun principio dictado, ó fin, por unha voz interior.

«Debes deixar que sexa o outro quen decida o primeiro aceno, quen tente atinar, quen experimente; ti observaralo chegando a completar unha análise precisa que reduza no posible o campo da incerteza. Polo seu intento saberás se é veloz na saída do puño, se deixa zonas do corpo descubertas e baixa a garda, se amosa preferencia por algún dos lados, se perde o equilibrio, se busca un combate lento ou polo contrario rápido e fugaz, coñecerás se pretende o contacto ou a distancia, a

súa tensión, os seus puntos febles, os seus falsos xogos, poderás comprobar se mantén a ollada fixa nun punto ou reacciona ante o posible contraataque, bascularás as túas oportunidades en función dese primeiro golpeo, xa non haberá especulacións, nin dados que tirar, quedarás ti só contra o teu espello suoroso, espido, con calzóns azuis.»

Lembraba o ensino asumido dende pequeno alí, mirándonos na noite artificial, dentro do coche, no garaxe da túa casa, ás escuras, sen máis luz que os teus beizos carnosos. Tamén agora, a verba clave deletreada nun morse incesante, sen tregua, dicía: «Prudencia, non golpees ti primeiro, non arrisques, dubida, dubida, dubida...»

¿Por que había que decidir entre a autoestrada e a nacional, entre o medo e a paixón, entre pagar ti ou eu? ¿Por que decidir entre falar ou calar, sorrir ou chorar, subir ata a túa casa ou non verte nunca máis? Deixarte, deixarme, seguir, saír ou entrar... pegar ou deixarse pegar. O púxil agardaba a miña resposta.

¿Por que non decidín entre a autoestrada e a nacional? ¿Por que non decidín un si ou un non?

¿Por que non me decidín por ti?

E a dúbida responde: Parálise.

Chegaches tarde.

¡TIN!

7º Round

—Non lle deas máis terreo, mantén a distancia.

O adestrador quitoume as luvas, despois colleu as tesoiras e cortou as vendas.

—Vouche poñer outras.

Tentaba recupera-lo compás da respiración, relaxa-los músculos por un momento, descansar.

—Tes que ergue-los antebrazos, a garda firme, non a perdas de vista.

Era unha rapaza fermosísima. Lémbroa. Gustábame coas camisolas de asas, escotadas, e as minisaias nas noites calorosas de verán. As miñas mans deslizábanse naquel lenzo sen fronteiras, ela apertábase a min, sentíaa con forza, mordiámonos, somerxiase no meu cabelo rizado, cruzabámonos, o silencio combinábase con monosílabos entrecortados. Collíame, soltábaa, perdiámonos, berraba, suspiros, voces apagadas, tensión, afogar no baleiro de pracer.

—Estache a impoñe-lo ritmo; cambia de xogo, móveo ti, lévao contra as cordas.

Nas conversas viaxabamos sen preguntarnos cara a onde. Non importaba. Discutíamos apaixonadamente mentres as memorias agardaban un descoido sen nós sabelo. Marchabámonos feridos. Un bico de volta, unha recompensa, un «quérote». Os cines eran parada de venres ou sábado. Horarios de chegada. Vernos. Dúbidas. Agardar. Sempre cando se chora é de verdade aínda que a un lle pareza o contrario.

—Deteno un pouco, calma o combate.

Ceas, visitas, apertas, aniversarios, paseos nos xardíns, invitacións a comer, cafés de media tarde, risas absurdas, enfados, longas noites, natal de dous, aniversarios, ir da man, camas baleiras, canción de recordo, agasallos, tempo pasando...

—¡Bótalle auga osixenada nesa ferida, axiña!

Quizais sempre é o mesmo. Eu non o entendía. Non entendía o que quería dicir realmente, quen me estaba a falar, quen era eu. Só vía un púxil no outro recanto do ring.

—Tes que estar atento. Todo ha cambiar. Vas gañar. Lembra, aguanta o combate ata o final.

O adestrador enchía a miña face de vaselina, con tenrura, como amando. Unha botella de «coca cola

light» permanecía debaixo do meu taburete. O preparador levaba lentes escuros na primeira ringleira de espectadores. As cordas, delimitadoras, semellaban saír de min. Fóra da lona tres xuíces, sete mandamentos, baleiro. ¿Por que?

¡TIN!

8º Round

Parecíamos recén saídos dunha escena cinematográfica na que os dous amantes, na rúa, baixo un trebón implacable, paran despois de discutir, e o director achega un primeiro plano del, resaltando un cabelo empapado do que caen as pingas para transformarse en bágoas indómitas nas súas fazulas. Atraído pola representación, comecei a percorre-lo seu corpo sabendo, quizais, que sería a derradeira vez. Aquel mesmo corpo descuberto había un anaco, ou moreas de anos atrás. Tan real, tan humano. Por unha parte sentía un primitivo impulso de golpear nel con tódalas miñas forzas, descarga-lo peso no seu abdome fundíndoo na terra, noquealo... Pero por outra parte un berro afogado dicíame: Ámalo, queres ese corpo. Un bico, unha caricia, unha verba murmurando no meu oído, uns beizos enchéndome, unha man, unha aperta, unha aperta forte, máis forte, aínda máis. Sen embargo sempre agardar, a maior parvada da miña vida. A dor nas costelas orpimían un corazón latexando a un ritmo irrefreable, indefinido, mortal. Sentín un medo que se foi extendendo igual ca unha sombra dunha árbore cando desaparece o sol, afastándome da realidade, de min mesmo. ¿Que tes que facer? ¿Que queres facer? O temor á perda detívome. Daquela decateime do que ía acontecer. O outro preparou o definitivo lance. Vin o seu cóbado esquerdo flexionado rabiosamente, coma os arcos que o meu avó construíra para min coas

mimosas verdes que medraban ó carón do Avia, na aldea lonxana, noutro lugar. Quebrou os xeonllos. Fixou as punteiras no chan. Acelerou o movemento de cintura amagando cara a dereita. Era un engano perfecto. Ti sempre dicías: Avesporiña, cazador cazado. Apurou a defensa co antebrazo dereito. Xirou lixeiramente o pescozo. Seino agora, quérote. Nunha posición de semiperfil aguantou milésimas de segundo. Deu a sensación de retirarse. Non é tarde, nunca é tarde, suplícoche unha oportunidade, oportunidade, oportunidade... parou a oportunidade, nese instante onde está o punto que separa a victoria da derrota, ós vencedores dos vencidos. Entón, o seu cóbado ata ese momento flexionado, rotou fugazmente disparando nun «iab» de esquerda, unha bala azul que impactou no meu rostro xa ensanguentado.

Escoitei: ¡TIN!

9º Round

Caín. Seguindo a liña do tapiz puiden ver nunha acuarela difuminada polas miñas bágoas ó adestrador facendo acenos desesperados coa toalla na man, berrando, dando palmadas ó poste da esquina, pedindo que parasen o reloxo, que detivesen o combate, que rematasen.

—1, 2, 3...

Rebumbio. Xente enfervorizada aplaudindo, asubindo, brincando de emoción. Flashes. Voces. Gorxas arrepiantes. Corpos contra corpos. Aturuxos. Bancadas ateigadas ruxindo, tremendo, patalexando nos chanzos de metal. Percusión racial.

—... 4, 5, 6...

A pedriña marmórea ía rulando de casiña en casiña impulsada pola inercia da soedade, pero eu non sentía nin as pernas, nin os brazos, nin o aire con cheiro a

tabaco rubio. Non sentía nada, non era quen de saír daquela casa da raiola mentres vía como as miñas luvas se ían confundindo cunha constante marea vermella.

—... 7, 8, 9...

Ciclón. Cristais esnaquizados. Desbordante fusión. Máis, sempre máis. Sonoridade. Ritmo infernal. Escuridade anónima chea de verbas inocentes. Clamor. Non tiña ganas de facer ningunha cousa. Non quería erguerme. Non quería falar, nin dicir, nin pensar noutro sitio, nin soñar, nin lembrar...

Despois o meu adestrador desapareceu.

¡TIN!

10º Round

—¡Soro! ¡Axiña, inxéctallo! ¿Diagnose?

—Presenta múltiples hematomas no abdome e no peito. Contusión forte no ombreiro dereito. Ten dúas costelas esnaquizadas. Traumatismo craneoencefálico. Perdeu a visión do ollo esquerdo.

—Límpalle as feridas da cara e faille unha primeira cura.

—¡Máis rápido, conduce máis rápido!

As cousas ocorren sen moitas explicacións, quero dicir que sabes o que pode suceder e aínda así tentas muda-lo rumbo, pero o feito é que a auga do río vai pasando, cando te decatás dis: Non, diso nada, o peor que pode pasar é... pero non, non creo, dubído, espero que non... Buscamos unha causa, unha razón que o aclare todo, unha resposta, mais o feito é que as cousas, como dixeran, ocorren sen máis voltas que darlle. A vida éche tan sinxela, feita de pequenas imaxes, un colaxe de pantallas cinematográficas nas que fican grabadas escenas diarias en V.O. que máis tarde imos subtitulando, nunha fuxida cara adiante, sorteando os sonos de media

noite, os segundos, cada hora marcada no dixital de cuarzo. É unha partida de póker onde xogas sen como-díns, a cara descuberta, pero ela sempre agocha para ti un as, a túa alma, agardando ese instante.

—¡Ábrelle os ollos!

—¿Pulso?

—¡Vaise!

—¿Pulso?

—¡Vaise!

—¿Pulso?

Dixéchesme que non aturabas máis, que chegaras ó límite. Non podíamos continuar. Dixéchesme que eu non entendía o que me estabas a dicir porque endexa-mais te entendera, que o noso se fora das mans, non tiña senso, que se convertera nunha neurose, nunha obsesión psicótica, nunha paranoia diaria, que perderas a túa vida e non permitirías botalo todo pola borda por máis tempo. Dixéchesme que non me querías, que te deixase en paz, que me fose. «¡Vaite, déixame, esquece-me, esqueceme para sempre, ti é-lo meu meirande erro!»

—¡Ten que escoitar! ¡Fálalle, dille algo! ¡Ten que recupera-la consciencia! ¡Ten que sentir!

—¡Váisenos!

—¡Máis rápido, máis rápido, písalle máis!

—Chamando a urxencias, cambio. Chamando a Urxencias, 8709, cambio.

—¡Está a quedar sen pulso! ¡Diminúen as constantes vitais! ¡Estámolo a perder!

—8709, chamando a urxencias.

Lembro que xa non puiden reaccionar, xa non puiden ergue-la miña defensa e o muro que tiña enfronte traduciu o derrubamento nunha luva azul, nun puño apertado... agora sempre penso en ti. Estás alí para onde miro. Un café, o mar, un poema, unha rosa de cor marela, o monte en inverno, no teatro, unha opertura de Bach, un gato gris a raías, un aniversario, maio, unha

coco-cola sen azucre, un xersei negro, un anel, unha estación, un paquete de tabaco rubio, cadelas, un silencio fascinante, soños de viaxes, unha praza de pedra e un tren, sempre un tren.

—¡Dime o teu nome, veña, dime o teu nome, tes que facelo, tes que tentalo, non debes deixarte ir! ¡O teu nome!

—...

—¡Si, está a falar, está a falar, pero... un momento, non é posible, baixa o pulso!

—...

—¿Está a dici-lo seu nome?

—Está falando pero, vaise.

—¡Apartade, vou darlle unha descarga! ¡1, 2, 3, fóra!

—¡1, 2, 3, fóra!

—¡1, 2, 3, fóra!

Fóra, fóra, fóra...

Fóra, fóra, fóra...

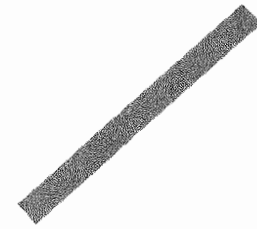
"Post mortem":

Data: 10-10-1999

Causa: Paro cardíaco.

Lugar: Urxencias.

Nome...

UN PASEO A CABALO

Moises García González

2º Accésit de Relato Curto

ÍNDICE XERAL

Limiar	5
NARRATIVA.....	9
<i>A ánfora</i> [Daniel González Vázquez]	11
<i>Uppercut</i> [Virxilio Rodríguez Vázquez].....	25
<i>Un paseo a cabalo</i> [Moises García González]	41
POESÍA	61
<i>Gallaecia</i> [Daniel Landera Porrás]	63
<i>O tempo máis turbado</i> [Pilar Fernández Iglesias]	73
<i>Unidade de coidados intensivos</i> [Miguel Martínez López]	89
<i>O vento e a lúa</i> [Lucía Novás]	99
TEATRO	121
<i>Perante o espello</i> [Iván Fernández Diéguez]	123
<i>A vida é... teatro</i> [Daniel Landesa Porrás]	135
<i>Retrato dunha parroquia</i> [Gonzalo Iglesias Iglesias]....	149